Спатканне з радзімай

Над блакітам азёр беларускай зямлі
Уздымаецца раніцай шчырае сонца.
На палі і лугі прамяні праляглі,
Быццам новага дня адчынілі аконца.

Не схаваўся яшчэ нават месяца рог,
Да яго па вадзе прабягае дарожка.
Дрэмле зранку яшчэ шаўкавісты мурог,
Не чуваць галасоў каля соннага ложка.

А мурог за любую пярыну мякчэй,
Пахне кветкамі ён і празрыстай расою.
І прылегчы туды так і цягне хутчэй,
Каб паслухаць размову травінак з вадою.

Дзесь далёка блукае яшчэ новы дзень,
Над зямлёй разышоўся туман белагрывы.
Усё ярчэй і ярчэй свеціць сонца прамень,
Ды кранае азёр ён крутыя абрывы.

Усё гучней адчуваюцца дзённыя гукі,
Бо спяшаецца дзень на спатканне з зямлёй
І, шырока раскінуўшы вольныя рукі,
Абдымаецца шчыра з радзімай маёй.

***

Бежит тропинка узкая
Вдоль поля до села.
В том уголочке маленьком
Когда-то я росла.
Осталось все по-прежнему:
Берёза у ворот,
А по весне чудесный
С берёзы сок течет.
Рябины чуть состарились,
Но всё же хороши,
И гроздьями любуешься
От всей своей души.
А летом так чудесно-

***

Пацíху па сцяжынцы вузкай
Я па зямлі сваёй іду.
Яна завецца Беларуссю
Такой нідзе я не знайду.

Вакол вясёла на прасторы
Уецца сіні матылёк.
Віляе рыбка ў шумным моры,
Яна мне бачыцца здалёк.

Клякоча бусел вунь на ліпе
Цыбаты даўганогі госць.
Натхненне ўсе яны далі мне

Всю ночку напролет
Соловушка посвистывает,
Песенки поёт.
И милые до боли
Родные мне края.
То деревенька дальняя,
То родина моя.
***

І прыгажосць, што ў сэрцы ёсць.

А як жа не любіць мне поле,
Ці гэты каляровы луг.
Тут лёгка дыхаць мне на волі
Пад спевы конікаў-пяюх.
***

Узыйду на пагорак, што ля вёсачкі роднай.

Адны дрэвы стаяць, няма хаты ніводнай.

Аджыла сваё вёска, жыхары паўміралі,

А нядаўна ж, здаецца, тут вось бульбу капалі.

Саграбалі бульбоўнік, ды ў кучы знасілі,

Напяклі нам каб бульбы мы старэйшых прасілі.

Чорнай печанай бульбай пазамурзалі рукі.

Есці смачна ўсім: тут і дзеці, і унукі.

Узыйду на пагорак, што ля вёсачкі роднай,

Не пачуць, не ўбачыць душы аніводнай.

Не памаша рукой мне матуля ад хаты,

Толькі клёкатам стрэне мяне бусел крылаты.

Ён адзін тут застаўся і штогод прылятае,

Вёскі роднай мясціны з вышыні аглядае.

Адзінокая хата

Адзінокая хата стаіць сіратою,
Вясной у разводдзе падмыта вадою.
Скрывіліся шулы, крыху касабока,
Ад яркага сонца прышчурыла вока.
Бы бабка старая, сумуе, гадае:
Пражыць – пражыла, а дажыць як-не знае.
Здаецца, нядаўна яе будавалі,
Выгляд прыгожы калісь надавалі.
Свежай сасонкай пахла ў хаце,
Гушкалі ў люльцы малое дзіцяці.
Чула тут хата і спевы, і слёзы,
Бачыла спёку, зімою-марозы.
Нямала прыйшлося чаго пераражыць.
Пражыць-пражыла. а як жа дажыць?
Бярвёны вадой падмачыла,згнілі,
Хоць і з добрага лесу калісьці былі.
Згніваюць ваконныя рамы і дзверы,
І мышы пагрызлі старыя шпалеры.
Адно падбадзёрвае хату старую,
Што знойдзеш ў вёсцы не адну вось такую.
Стаяць ў адзіноце, вокны забіты,
Закінуты лёсам.Забыты…Забыты…

***

Маме

Хочу с тобою, мама, я рядышком побыть,
Печаль свою и радость с тобою разделить.
Увидеть, как сверкают слезинки на глазах,
И как улыбка тает на тоненьких устах.
Прильнуть к тебе, как в детстве, прижаться всей душой,
С тобой легко и просто, ты-ангел мой родной.
Ты дашь совет мне верный, подскажешь что и как,
И мой успех, наверное, в маминых руках.
С тобой, моя родная, мне легок в жизни путь,
Ты только чаще, мама, со мною рядом будь.
А я, дела отбросив, наперекор судьбе,
Примчусь, как будто птица, мамочка, к тебе.
Приятно мне увидеть свет в твоём окне,
Я знаю, что с порога ты улыбнёшься мне.
Друг с дружкой сядем рядом, погорим в тиши,
Вот только, время быстрое, не надо, не спеши.
Ведь очень много с мамой нам надо обсудить
И чай, налитый в чашки, немного остудить…

***

Пакліч мяне

Калі цяжка будз табе ў жыцці,

Нават некаму будзе ў госці прыйсці-

Пакліч мяне…

Можа, нехта спужае цябе ўначы,

Некаму будзе дапамагчы-

Пакліч мяне…

Калі сэрца зашчэміць ад суму і болю

І не зможаш ты даць сваім думкам волю-

Пакліч мяне..

Калі нагам тваім цяжка будзе ў дарозе,

Будзь упэўнены ты ў маёй дапамозе.

Ад дажджу засланю, ад маланкі схаваю,

Толькі пакліч, я табе раю.

Да цябе прылячу я ў хвіліну любую,

Толькі запомні-кліч жывую…

***